

Der var kun den Forstjæl i Stillingen, at da talte man om Angrebskrig og ikke om Forhandling, om Stattenegtelser i Anledning af Provisorier osv., og det tales der nu ikke mere om, hvad der jo ogsaa kan være korrekt, rent teknisk talt. Nu har jeg i et kongeligt privilegeret Blad, der kaldes „Aalborg Stiftstidende“ set, at Berg ved denne Leilighed skulde have holdt en nydelig Tale for Hengjemmelsen af dette Provisorium. Dette er fornødent blevet modsagt, men det er sikkert uden nogen Forpligtelse for det ærede Medlem fra Beire at iagttage Anholdelsen af denne Slags Anekdoter. Men det ærede Medlem har fremført det paa Rigsdagsmænds Begne — om det er slagne eller gjenvalgte Rigsdagsmænd, veed jeg ikke — der fortælle, at de have det i deres Bomme. Saa vil jeg her sige til det ærede Medlem fra Beire, for at han kan sige til sine Kolleger igjen, at aldrig har Nogen hørt mig udtale anden Opfattelse af dette Forhold end den, som jeg lige siden 1877 har hævdet, at det er ganske vist Folkethingets Berettigelse at bestemme det Tidspunkt til at give Ministeriet det mulige Paaskud til Opløsning, men at det vil være at gaa af Veien for Provisorismen og det provisoriske Ministerium, hvis man i Udvalg eller andetsteds handlede i den Hensigt at hengjemme. At det ikke kom frem i Foraaret 1887, det er klart for Alle, begrundet i, at da havde vi travlt med andre Ting, da skabtes den nye Politik, og denne nye Politik førte til, at Finanzministeren det næste Aar fik en lys Ide; det var i Efteraaret 1887. Man har fortalt, og hvad Finanzministeren den Gang sagde her i Salen, synes ogsaa at tyde derpaa, at han virkelig da havde faaet — hvorledes og paa hvilken Maade, vedkommer ikke mig — Bished om, at Oppositionen, det vil sige Folkethingets Flertal, virkelig vilde lade Provisoriet gaa i Udvalg strax, og hans Overraskelse over, at man ikke tog det, var altsaa ikke kunstlet, men ganske naturlig efter de Forudsætninger, hvormed han sad inde, men det skal jeg nu ikke fordybe mig videre i. Den Gang gik man, og det skal jeg heller ikke komme nærmere ind paa, ind paa at forkaste det, men heldigt har det ogsaa været for Folkethinget, der er saa bange for at forkaste Provisoriet, saaledes at det faaer virkningsfuld Betydning ogsaa fra Regjeringens Standpunkt, at lige siden den

Tid har Conseilspresidenten givet det en lille Frist, for at det kunde stikke det ind paa det private Initiativ og faae det forkastet for senere at lade det gaa i Udvalg. Efter hvilke Aftaler det er foregaaet, og om det er foregaaet efter Aftale i Overensstemmelse med den foreliggende Situation, skal jeg ikke sige. Saaledes gik det i December 1887. Strax kom man frem med det private Initiativ, og Dagen efter kom Ministeriet med sit faktisk opretholdte Provisorium. Nu naturligtvis i Udvalg med det. Men det er Mangelen, ikke alene ved Handlingen, men ogsaa ved den Motivering, der gaar igjen senere, ganske vist noget forandret, men i Hovedtanken dog den samme, at det strider mod Oppositionens hele Grundlovsopfattelse at kunne forkaste det af Finanzministeren faktisk opretholdte Provisorium, efter at det en Gang er forkastet ved det private Initiativ. Naar vi saa spørge: Men høistærkede Herrer! hvorledes gaar det saa med Gen-
dampprovisoriet, Straaamandsprovisoriet, Politiprovisoriet og Udsættelsesprovisoriet, de er alle sammen forkastede ved Folkethingets private Initiativ? Hvis Regjeringen nu fandt paa — jeg forstaaer ikke, hvorledes det gaar til, at Regjeringen kan undlade det, endogsaa i hele den første Del af Samlingen — at forelægge disse Provisorier for Folkethinget, eller Landstinget lader dem komme herved, hvad saa? Jeg kan som sagt ikke forstaa, hvorledes Ministeriet kan undlade det, men det flyder jo altsammen ud i denne Tid, saa at man ikke kan betegne Tilstanden anderledes, end at det er en af Ministeriets provisoriske Bæsen skabt Bærevælling, som der ikke er Spor af Mening, eller Grundlov i. Men naar Ministeriet i Morgen kom og forelagde de 4 Provisorier, eller de kom herved fra Landstinget, saa maatte de ærede Herrer jo staa op og sige, at det var stridende mod hele deres Grundlovsopfattelse at forkaste dem; thi de ere en Gang forkastede ved det private Initiativ, og det vil være en Krænkelser af denne Forkastelse, dersom vi nu igjen forkaste dem. Jeg tror ikke, at man har tænkt paa, hvilke forunderlige Konsekvenser denne besynderlige Bending i Opfattelse og Motivering kan føre til. Men iøvrigt forstaaer jeg det nok, det vil sige, for Valgene forstod jeg det nok og jeg vil derfor ogsaa gjerne komme til at forstaa det ogsaa efter